

Det ærede Medlem for Veile Amts 3die Valgkreds (Lehmann) har allerede saa fortrinlig behandlet denne Sag i dens Heelhed, at jeg kun har meget Lidet at sige. Til hans historiske Bemærkning maa jeg dog tilføie Noget. Han sagde, at han var een af de Tidligste, eller den Tidligste, der havde bragt denne Sag i Bevagelse. Det skal jeg meget gjerne indrømme, det kender jeg ikke saa nøie; men jeg skal dog bede lagt Mærke til, at der er et andet Medlem her i Thinget, som vi i den Henseende ogsaa skyldte Meget, nemlig den forrige Redacteur af Bladet „Fædrelandet“, den nuværende 5te kjøbenhavnske Rigsdagsmand (David). Han er den, som har bragt paa Bane til de første Stænder, at en af de Gjenstande, som de maatte give sig af med, maatte være at finde en Lov, der kunde fastsætte, hvorledes der deelttes Godseierne og Fæstene imellem, for at vi kunde komme ud af dette Fæsteforhold og over paa et bedre Grundlag for vor hele borgerlige Stilling. Det er overordentlig vigtigt, og jeg haaber, at det ærede Medlem i saa Henseende vil tale i Dret paa sin Nabo (Zillisch), som ikke synes at have saa gode Inspirationer. Denne ærede Taler fra Aalborg (Zillisch) har gjort mig en stor Tjeneste idag; han har talt ud af Godseiernes Sjæl, idet han sagde: Giv os Fæstegodsset, giv os det heelt, giv os Alt hvad der for Diebliffet ligger i den Indskrænkning, saa have vi den Frihed, vi ville vinde. Det classenske Fideicommiss ønsker intet Bedre! Jeg maa ved denne Leilighed bringe i Erindring, at det ærede Medlem neppe har lagt Mærke til, hvad jeg sidst gjorde opmærksom paa, at vi efter omtrent 200 Aars Forløb nu ere i Færd med at indfri det, som man 1660 ventede sig af den Arvesfølgeret, vi gave den kongelige Familie (Monrad: Nei!). Jo, naar de ærede Medlemmer ville gjøre sig bekendte med hvad der forelaae 1660, saa ville de see, at vi ved nu at gaae denne Tvangslovsvei komme til at indfri det Ord, som var givet 1660, og hvis Indfrielse har ladet vente paa sig siden den Tid. Iøvrigt skal jeg ikke forsøge denne Tanterække videre. Jeg skal kun et Diebliff vende mig til min nuværende ærede Nabo, Rigsdagsmanden for Maribo

Amts 4de Valgkreds (Monrad) — det er mig kjær, at see ham saa nær ved mig. Han har ved sit Forslag om ikke at votere for Loven upaatvilelig villet see at naae sit andet Formaal, det at bevise, at en Forholdsregel af denne Art ikke nu er god. Han siger, eller rettere sagt, det ligger i hans Gjerning; at skjøndt kun en Lov, omtrent beskaffen som denne, kan fyldestgjøre Fleertallet her i Thinget, der idetmindste for Diebliffet maa betragtes som Fleertallet i Landets Vælgerbefolkning, er, kan den dog paa ingen Maade gaae; thi det vilde være — ja, han kunde gjerne have sagt et Røveri, jeg troer, han sagde den meest skrigende Uretfærdighed. Der imellem ligger altsaa den Mulighed, han har eftertragtet, og deri ligger ogsaa det Heldige i, at det ikke er ham, som senest har indbragt denne Lov; han traf sig tilbage fra den, da der var Udsigt til, at det kunde blive en Lov, saaledes som vi kunde være tjent med den, og da blev den indbragt af vore ærede Venner til Høire og Venstre. Det er saaledes ikke ganske rigtigt, naar det ærede Medlem fra Veile Amts 3die Valgkreds meente, at vi ikke have bidraget til at indbringe den (Lehmann): Det er Godtjobsbedrifter, man maa til enhver Tid spænde for sin Vogn dem, der ville trække, og jeg er overbevist om, at vi have vundet betydeligt ved ikke oprindelig selv at være komne frem med den, og ved at have havt til Forer Rigsdagsmanden for Maribo Amts 4de Valgkreds. Havde han ført os til Enden, saa for tjente han den store Tak, som det ærede Medlem har givet ham; jeg er ham allerede meget taknemmelig for det, som han har gjort, skjøndt han ikke har fulgt sin Sag til Enden. Hvad angaaer min sædvanlige Nabo (Mourier), da har han vist sig som sædvanlig, hverken mere eller mindre anderledes. Der har ikke været noget Nyt i hans Foredrag med Undtagelse af Et, nemlig, at han, igrunnen imod sin Villie, i sin Enthusiasme for den gode Sag har anerkjendt Taxationen som den eneste Udvei. Det ærede Medlem sagde nemlig: I Godseiere, sælger! I kunne af Fædrelands-kjærlighed ikke gjøre Andet, men find en billig Priis, og I Bønder, naar Godseierne ere billige, saa find ogsaa I en billig Priis. Men